

Úgy gondolom...

Úgy gondolom, hogy egy hosszabb hallgatás elenére sem kell magyarázkodnom, mi lehetett az oka. A hosszabb csend nem tétlen békét, és főleg nem a mondanivalók hiányát jelentette, hanem éppen a fordítottját.

Ennek igazolására elegendő, ha 1988 feszültségeiből, csak az egyetlenegyét idézem fel, hogy a társadalmi-gazdasági környezet és közöttünk évtizedek óta zajló dialógus és vita 1988-ban odáig jutott, hogy országos, felső szintű testületben fórumot adtak olyan feltevésnek is, hogy egyáltalán van-e szükség magyar elektronikai iparra?

Hadd emlékeztessenek azokra a dialógusokra és vitákra, amikor ezek az erők még csak addig mérészkedtek, hogy a magyar elektronikai háttérpar léjtjosultságát kérdőjelezték.

Tovább lépek!

Ma már az egész magyar elektronikai ipar létjogosultságát merik megkérdőjelezni. Idáig fajult 1988-ra a hatvanas és hetvenes évek vitája.

A hír hallatán azonnal felvetődött, hogyan jutotunk idáig? Mi vezérli ezeket az öngyilkosságra biztató erőket? Miért nem a megoldáson, miért a feladáson fáradoznak? Miért nem a sikeres elektronikájú kis országok (NDK, Finnország, Hollandia, Taiwan, stb.) példáit tanulmányozzák, miért a feladás lehetőségét? Mivel magyarázzák, hogy erre a katasztrófális lépésre éppen az elektronizáció korában biztatják a felső vezetést?

Önmagában már a tény is bizonyítja, hogy az egyes vállalatok, külön-külön, csak defenzióra képesek ezekkel a kezdeményezésekkel szemben.

Mitől bátorodtak fel a totális feladásra biztató erők? Szerintem a feladási felbátorodása ugyanaból a forrásból táplálkozik, amelyből az ipar gyengesége: az ipar megosztottságából, parciális gya-

korlatából, az „egyedül — egyenként”-ből, az erők-és eszközök koncentrációjának hiányából, stb.

Tudom, hogy az öngyilkosságra biztató javaslatot elutasították! De senki se higgye el, hogy ezzel vége. Csak idő kérdése, mikor jön a következő támadás, még nagyobb erőkkel, amikor az ipar környezeti feltételei tovább súlyosbodnak.

Ha már említettem ezt a gondot, be kell valljam, bármennyire is gyűlölöm a feladásra, az öngyilkosságra biztató erőket, a kialakult helyzetért elsősorban a magyar elektronikai ipar szigetvilág-szemléletét és gyakorlatát okolom és tartom felelősnek.

Csak egyetlen gondot említettem 1988 feszültségei közül, de kezdetem volna az elektronikai alkatrész-háttér egyre romló helyzetével, a fény alkalmazása terén mutatott bénaságunkkal, az eddig is gyenge szocialista együttműködés további szűkülésével, a reális felzárkózással kapcsolatos hezitálással, a nemzetközi és hazai együttműködés alacsony színvonalával, stb.

Sajnos, ezek a gondok mindennapunk részesei és azok lesznek 1989-ben is. Ez azt jelenti, hogy sokat fogunk még ezekről vitatkozni és írni is.

Mi az, amit most nem halaszthatok, amiről ma kell szólnom?

Úgy gondolom, hogy

tájékoztatnom kell Kedves Olvasóinkat, hogy HÍRADÁSTECHNIKA c. tudományos folyóiratunk — a hosszú idő óta tartó tartalmi és formai minőség-növelési erőfeszítés, valamint az egyre környözte-
nebb gazdasági feltételek együttes szorítása nyomán — 1989. január 1-től, 32 oldal terjedelemben fog megjelenni.

*Dr. Tófalvi Gyula
főszerkesztő*